

GOD IS NIET EEN GOD DER DODEN, MAAR DER LEVENDEN

Matth. 22: 31, 32.

Laat ons zien waarover dit Schriftgedeelte handelt. Wat is het geval? De Here Jezus werd in Zijn openbaar optreden voortdurend lastig gevallen door de vooraanstaande leidslieden van Israël. Menigmaal had Hij reeds de Farizeërs de mond gestopt, doch nu kwamen Sadduceërs tot Hem met een zeer listige strikvraag.

Deze lieden geloofden niet in de opstanding der doden, zoals we lezen in Matth. 22 : 23 en Hand. 23 : 8. Ogenschijnlijk komen zij heel vroom tot de Here Jezus met de wet van Mozes. Deze bepaalt, dat, wanneer een man gestorven is zonder kinderen, zijn broeder de weduwe zal trouwen, om alzo in de plaats van de gestorvene diens huis te laten voortbestaan. Nu kwamen de Sadduceërs de Here Jezus vertellen van een vrouw, wier man gestorven was zonder kinderen te hebben. Volgens de bepaling van de wet had de broeder van de man haar getrouwd. Maar ook deze was gestorven zonder zaad verwekt te hebben. Achtereenvolgens had die vrouw zo zeven broeders van haar eerste man tot echtgenoot gehad. Eindelijk en ten laatste was ook de vrouw gestorven. En nu wilden de Sadduceërs van de Here Jezus wel eens vernemen, indien er een opstanding zou zijn, aan wie dan die vrouw zou toebehoren, want - er waren dan immers zeven mannen die haar tot vrouw hadden gehad.

Het is duidelijk waarom het deze lieden te doen is. Zij wilden met dit verhaal het ongerijmde, zo niet het onmogelijke, van een opstanding aantonen, wanneer, zo wilden zij zeggen, er werkelijk een opstanding zijn zal, hoe moet het dan in dit geval gaan? Het gaat hier dus niet om de vraag of de doden leven, maar om de vraag of zij zullen leven, n.l. na en door de opstanding. Dat is de kwestie. Maar hun wordt de mond gestopt.

Allereerst zegt de Here Jezus dat zij grotelijks dwalen, omdat zij de Schrift niet kennen, noch de kracht Gods, die in staat is om de doden op te wekken. Die kracht n.l. welke Hij gewrocht heeft in Christus, als Hij Hem uit de doden heeft opgewekt, zoals Paulus in Ef. 1 : 19 en 20 schrijft.

Christus zegt dan eerst, dat hun vraag over de verhouding van die vrouw tot de zeven broeders dwaas is. Want in de opstanding (dat wil zeggen in de tijd na de opstanding) is er niet meer sprake van een huwelijk! En als Jezus dat gezegd heeft komt Hij met het "bewijs" dat er inderdaad een opstanding is.

En wat aangaat de opstanding der doden, zo zegt Hij namelijk, hebt gij nooit gelezen hetgeen van God tot ulieden gesproken is, zeggende: Ik ben de God van Abraham, en de God Izaäks en de God Jacobs? God is niet een God der doden maar der levenden. Waarom noemt de Here Jezus juist dit Schriftgedeelte om hiermede de opstanding te bewijzen? De reden is niet ver te zoeken. God noemt Zich immers de God van Abraham, Izaäk en Jacob.

Maar deze patriarchen waren allen gestorven en begraven (Gen. 49 : 29 v.v.) "En daarna gebod hij (Jacob) hun en zeide tot hen: Ik word verzameld tot mijn volk, begraaft mij bij mijn vaderen, in de spelonk welke is in de akker van Efron de Hethiet, in de spelonk welke is in het land Canaän, die Abraham met die akker gekocht heeft van Efron de Hethiet tot een erfbegravenis. Aldaar hebben zij Abraham begraven (niet een z.g.n. stoffelijk "overschot" zoals men vaak oneerbiedig zegt) en Sara zijn huisvrouw, en daar hebben zij Izaäk begraven en Rebekka zijn huisvrouw, en daar heb ik Lea begraven. En als Jacob voleindigd had zijn zonen bevelen te geven zo leidde hij zijn voeten tezamen op het bed en hij gaf de geest en hij werd verzameld tot zijn volken".

"En zijn zonen deden hem gelijk als hij hun geboden had, want zij begroeven hem in de spelonk van de akker van Machpela, welke Abraham gekocht had tot een erfbegravenis van Efron de Hethiet, tegenover Mamré". (Gen. 50 : 12, 15).

Wanneer nu de Sadduceërs gelijk zouden hebben, nl. dat er geen opstanding van doden zou zijn, dan, ja dan zou God inderdaad een God der doden zijn, want dan zouden ze dood blijven. De Here Jezus ontkent niet dat Abraham, Izaäk en Jacob dood zijn, maar Hij toont hiermede juist aan dat er terdege een opstanding zijn zal, omdat God Zich een God der levenden noemt. Christus spreekt dus uitdrukkelijk en alleen over de opstanding der doden (vs. 31). Hij zegt: **"wat aangaat de opstanding der doden"**.

Alles wat daarop volgt gaat alleen dáárover en wat tengevolge dáárvan en daarná zijn zal. Christus spreekt helemaal niet over een tussentoestand. Wanneer de Heiland in dit verband dus het Schriftwoord aanhaalt dat God de God van Abraham, de God van Izaäk en de God van Jacob is en dus niet een God der doden maar der levenden, mag deze uitspraak in dit verband alleen betrokken worden op de opstanding en de toestand die daarna en tengevolge daarvan ontstaat. Houden we dit in het oog, dan ziet Christus Abraham, Izaäk en Jacob juist nu nog als doden, die pas bij de opstanding der doden uit de doden zullen opstaan en weer levend worden.

Evenals Christus bij Zijn opstanding levend geworden is, Rom. 14 : 9. De Apostel verzekert ons dat Hij, die de Here Jezus uit de doden heeft opgewekt, ook ons door Jezus zal opwekken (2 Kor. 4 : 14).

Uit het bovenstaande blijkt dus, dat deze tekst juist een bewijs is voor het feit dat de doden dood zijn. Van een voortleven van een zgn. onsterfelijke ziel is hier dan ook geen sprake. Integendeel, deze plaats is juist een bewijs dat er een opstanding nodig is, waardoor de doden weer zullen leven. Dat werd door de Sadduceërs ontkend en wij vrezen dat er tegenwoordig ook nog heel wat mensen zijn die het ook niet geloven. Maar tenslotte verandert dit toch niets aan de waarheid.

[H.W. den Haring, *De toestand der doden*, oorspr.ed. 1937, bovenstaande tekst ontleend aan de 5^e vermeerderde editie, Rotterdam, 1977]